

plotseling als een schaduw om me heen, terwijl ik me afvroeg hoe ze eruit zouden zien, nu. Mijn ouders hoorden voor mij altijd bij de vertrouwde momenten van de winter. Ze waren er bij het haardvuur, bij het zachte licht van de kerstboom, bij de drukte van de stad in december. Ze brachten de geur van vertrouwde gerechten met zich mee, het gelach aan tafel, het gevoel van samen zijn.

Alles wat kerst voor mij betekende, was ineens weg, voor altijd, toen zij stierven. Alles wat ooit zo vanzelfsprekend leek, was in één klap onbereikbaar geworden. Ik vond soms enige troost in de wetenschap dat de feestdagen voor velen zwaar kunnen zijn.

Toch had ik een sterk voornemen: ik wilde hier, op deze plek, echt opnieuw beginnen. Met een vastberaden zwaai had ik de deur van mijn studio in de stad achter me dichtgegooid. In mijn bagage zaten slechts een paar kledingstukken en mijn meest dierbare spullen: gereedschap om speelgoed te maken en materialen voor mijn creaties. Ik nam mijn houtbeitel, verfpotjes, penseeltjes, stofjes, wol en draad en een stapel schetsboeken mee; alles wat ik nodig had om onder andere knuffels, gelukspoppetjes, muziekdoozjes en tandendoosjes tot leven te brengen.

De achterbank lag vol met schilderijen die ik zelf had gemaakt. Mijn naaimachine en de ingeklapte schildersezels pasten nog net op de bijrijdersstoel. De dakkoffer zat tot de rand toe vol met tubes acrylverf. Ik kreeg hem amper dicht en hoopte de hele rit lang dat hij niet ineens open zou klappen.

Mijn bestemming was Eikenveld, vooral omdat het de laatste tijd constant in mijn gedachten was. De herinneringen aan de vele zomers die ik daar bij mijn tante had doorgebracht, samen met mijn ouders, leken de laatste tijd steeds levendiger te worden. En terwijl ik online zocht naar een nieuw begin, verscheen er ineens een betaalbare, volledig ingerichte, huurwoning in Eikenveld op mijn scherm. Het voelde als een teken. Zonder te aarzelen had ik gereageerd, en binnen een paar dagen stond mijn

besluit vast. Met mijn bescheiden bezittingen en een hoopvol hart was ik vertrokken, klaar voor een nieuw hoofdstuk.

De woning was ideaal voor mijn plannen. Op de bovenverdieping bevonden zich een werkkamer, een slaapkamer en een badkamer. De werkkamer was perfect ingericht voor mijn werkzaamheden, met een prachtige mahoniehouten kast vol lades en kleine kastjes, die tot het plafond reikte. Daar kon ik al mijn spullen netjes opbergen en ordenen, zodat ik ze gemakkelijk terug kon vinden. De slaapkamer was groot genoeg voor een bank en een tv-meubel, waardoor het ook dienstdeed als mijn woonkamer. De benedenverdieping had ik namelijk nodig voor mijn winkeltje.

Morgen ga ik een kerstboom uitzoeken, dacht ik. Een beetje natuur in huis – iets echts, iets levends. Dit jaar wilde ik het anders doen. Geen vlucht, geen stilte die snijdt, maar een poging om het alleen zijn om te vormen tot iets zachts. Misschien zelfs iets moois. Een kerstfilm, een warme mok chocolademelk tussen mijn handen, een schaal met koekjes naast me. En ergens tussendoor zou ik een moment nemen om mijn ouders en het gezin dat er ooit was te herinneren. Niet te lang, niet te zwaar, gewoon even. In die stilte hoopte ik ze iets dichterbij te voelen. Ik deed zó mijn best om weer iets van het leven te maken. Niet groots, maar echt. Elke kleine stap telde.

Maar terwijl ik dit bedacht, verscheen het beeld weer in mijn gedachten: de arm van mijn moeder, sierlijk, haar hand omhuld door een glinstering van armbandjes. De roodgelakte nagels ving het licht, en ik rook opnieuw die zoete geur van parfum die zo eigen was aan mijn moeder. Haar vingers gleden teder door mijn haren, streelden mijn wang. 'Dag, lief meisje van me,' fluisterde ze, voordat ze een kus op mijn voorhoofd drukte. Ik voelde het nog: de warmte, de nabijheid, de ademhaling, want het was haar laatste aanraking.

Maar mijn vader was er niet. Hij was al in de auto gestapt, haastig, zoals altijd. De tijd drukte, ze zouden anders te laat komen. 'Papa!' riep ik nog, mijn stem harder dan bedoeld. 'Papa!' Maar er kwam geen antwoord meer. Ik had hem nooit meer horen reageren. In mijn dromen riep ik zijn naam nog duizend keer, altijd weer met diezelfde wanhopige hoop, maar hij bleef buiten bereik. Hij zat al in de auto, zonder afscheid, zonder laatste kus, zonder laatste woord. 'Papa!'

Een meisje van tien zou haar ouders nooit meer zien. Het rijmpje spookte door mijn hoofd, keer op keer, alsof een kwaadaardige dorpsgeest het fluisterde om me te plagen. Het werd tijd om te proberen het los te laten en mijn gedachten niet langer af te laten dwalen, wat me vast niet makkelijk af zou gaan, maar ik moest mezelf nu volledig richten op mijn huidige doel: het openen van een winkel. Daarvoor moest nog alles geregeld worden: van de KVK-registratie en het vinden van een boekhouder tot het ontwikkelen van producten en het omtoveren van de benedenverdieping tot een toegankelijk, makkelijk begaanbaar winkeltje. Ik had geen tijd te verliezen.

Ik opende de achterdeur en daarna de piepende hordeur. Een koude wind blies naar binnen en striemde mijn wangen. Het leek alsof de mist zichzelf tot heerser van het landschap had uitgeroepen, ongenaakbaar in haar dichte sluier. Ik hield niet van mist. Het deed me denken aan onzichtbare gevaren, aan auto's waarvan de bestuurders niet zagen wat ze moesten zien. Mijn maag draaide om bij de gedachte.

Het was ongemakkelijk stil. Mijn tuin grensde aan een lang bospad, dat langs een oude stenen muur liep. De muur, begroeid met mos en versleten door de jaren, leek een geheim in zich te dragen. Misschien was het ooit een grens, een verdedigingswerk of een plek die iets beschermde. Heel even voelde ik me nogal alleen in dit huis, zo aan de rand van het bos. Kon ik mezelf wel verdedigen als er iemand zou inbreken? Die gedachte flitste door